

In med Nemci znana »polkovna ulmska gos« tudi gotovo ni bila ravno zabita! Stara je bila 20 let: od teh jih je preživela 19 pri virtenberškem polku, večkrat se preselila iz enega mesta na drugo in bila vedno prideljena glavni straži. Sedaj je nagačena in krasi kot taka še vedno bralno sobo podčastnikov vojaškega konjeniškega polka v mestu Ulmu.

Ali kaj boste rekli o onem gosaku, ki je ob času nemškega cesarja Viljema, ko si je ogledoval v Spodnjem Esbahu pri vajah vojake, korakal ponosno pred vojaki in se prav po vojaško vedel?

Prav na nenavaden način se je vedla neka gos tudi v nekem drugem mestecu. Kadarkoli je občinski sluga stopil na trg s svojim običajnim zvoncem, da je naznanjal nove ukaze, se je ločila neka gos od svojih tovarišic in se vstopila med ostale poslušalce meščane. Med klicanjem je stala nepremično z iztegnjenim vratom, dokler ni dal sluga zopet z zvoncem znamenja, da je končal. Nato je šla za njim v sosednjo ulico. Ko se je sluga ustavil in pozvonil, ustavila se je tudi gos in je poslušala. Tako je delala od ulice do ulice, od trga do trga, in ko je sluga končal, vrnila se je gos v potok in poiskala svoje tovarišice.

Podobno se je godilo nekemu pismonoši. Zadnji dve zimi njegovega življenja ga je spremljal dan na dan neki gosak na vseh njegovih potih. Že pred pošto ga je čakal, in začelo se je spremljevanje. Šel je z njim od hiše do hiše in celo do posameznega stanovanja, če ni bilo previsoko. Sicer ga je pa čakal pred vrati in ga naposled spremil do pošte nazaj.

V neki vasi je živela slepa starka, ki jo je slednjo nedeljo vodila gos v cerkev. S svojim kljunom je prijela starko za krilo in jo peljala v cerkev. Med tem, ko je bila starka pri službi božji, se je sprehajala gos pred cerkvijo. Ko je bila služba božja končana, jo je pa gos ravno tako varno odvedla domov. Kaj bi bila slepa sirota počela, če ne bi bila imela gosi-vodnice in kdo naj potem še govori o »neumni goski«?

Janko Polák:

Jesenski večer.

Dež težak na strehe bije,
kot bi jokal se ves svet —
šla sta pomlad in poletje,
zadnji je ovenel cvet.

Večer mimo okna joče,
drevje žalostno šumi.
Listje velo pada v blato,
vođa glasno žubori.

